

hele Meningen dermed er blot, at man skal give den Fattigunderstøttelse, som disse Invalidere nu faa, et andet Præg. Han siger over for det ærede Medlem for Horsens (Wulff), at hvad der vil ske, efter at Forslaget er blevet Lov, er egentlig det samme, som sker nu, men at den nuværende Fattigunderstøttelse saa blot faar et andet Præg. Ja, det var nok det, jeg tænkte mig, at det var Meningen, at man vilde give en første Klasses Fattigunderstøttelse til disse Folk. Det fremgaar ikke af selve Lovforslaget. Derfor spurgte jeg, om § 1 i Virkeligheden henviste til § 1 i Lov af 9de April 1891, men det fik jeg ikke andet Svar paa af det ærede Medlem, end at han ikke havde forstaaet Spørgsmaalet. Naar man læser Lovforslaget, kan det godt forstaaes, og maa det naturligvis forstaaes paa en anden Maade, men efter at jeg har hørt af det ærede Medlem, hvorledes det skal forstaaes, er jeg ikke i Tvivl, nu ved jeg, at det hele, man her vil yde, er en første Klasses Fattigunderstøttelse og intet andet; men naar det er Meningen, saa er der endnu mindre Grund end før til at erklære, at Lovforslaget er for human. Jeg erklærede det heller ikke før. Hvad jeg sagde før, var ogsaa ganske det modsatte heraf. Det her foreliggende Forslag er nemlig slet ikke noget i Retning af en Ulykkesforsikring. Det er for det første en Understøttelseslov, men dernæst er det kun et Surrogat for en Ulykkesforsikring, og som jeg sagde om Surrogater, udmærkede de sig blot ved at være billige og saa ved at give et Skin af at være noget, medens de dog slet ikke opfyldte de Krav, der stilles til det, de ere Surrogat for. Jeg anførte mine Grunde herfor, og det var disse begrundede Indvendinger, som det ærede Medlem kaldte søgte. Han sagde, at min Indvending om, at den private Godgørelse og den vedkommendes Virksomhedsstrang svækkedes, var rejst tidligere fra Højres Side. Det er muligt, at enkelte Højremænd have omtalt det. Jeg hørte det ikke, og Højre stemte jo ogsaa i 1891 sammen med det ærede Medlem og vel sagtens paa samme Motivering. Men hvad enten det nu er fremkommet fra den ene eller den anden Side, er det sikkert, at de to Skavanker ved Alderdomsunderstøttelsesloven i høj Grad forværres ved at overføres paa dette Forhold her. Jeg ønskede ikke, at de vedkommende Invalidere skulde gaa omkring med en Tiggerpose og appellere til den private Godgørelse, men tværtimod; at man skulde give dem en virkelig fast Understøttelse, saa at de vidste, hvad

de havde. De vilde derved blive mere selvstændige og deres Virksomhedsstrang vilde blive holdt vedlige. Hvad de fortjente, fortjente de nemlig til sig selv, og ikke til nogen Kommune eller til det offentlige, og dette er en stærk Spore for dem til at forbedre deres Stilling i Samfundet. Dette vil ogsaa i en ganske anderledes Grad stille dem i et godt Forhold til den private Godgørelse. Det ærede Medlem sagde, at det er en Stilling, der er umulig, og at det har vist sig, at man er nødt til at gaa bort fra den Stilling og gaa til Fattigunderstøttelse enten af første eller anden Klasse. Nej, det har slet ikke vist sig; thi noget saadant gøre vi netop over for vore Krigsinvalidere. De faa netop en saadan fast Sum og befinde sig meget vel derved. Hvorfor skulde man saa ikke kunne vedtage noget lignende over for Arbejdsinvaliderne. Jeg ser ikke den store Forskel, der skal være mellem Krigsinvalidere og Arbejdsinvalidere, og der er ingen, der har tænkt paa, at Krigsinvaliderne skulle have den Stilling, som det ærede Medlem her vil under Arbejdsinvaliderne. Ved Krigsinvaliderne ere vi alle enige om at holde os ved den faste Sum. — Der er i Dag ganske vist ikke fremført saa særlig mange Indvendinger mod Forslaget; thi Indvendingerne ere fremførte før, og jeg har ikke særlig Lyst til at optræle alt, hvad der er sagt baade i Fjor og i Aar. De Indvendinger, der ere fremkomne i Dag, ere velbegrundede, og ere ikke afviste ved det ærede Medlems matte Forsvar. Det ærede Medlem sagde, at der jo kunde tages Hensyn til en stor Del af disse Indvendinger; Lovforslaget kunde jo forandres paa det ene og det andet Punkt. Ja, man kunde ganske vist sætte 13 Uger ind og tage de Ulykker med, der ske uden for Arbejdet. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at det var vanskeligt at finde en Grænse. Det indrømmer jeg, men vi have dog i tidligere Forslag haft saadanne Grænsebestemmelser, f. Eks. Udtrykkene „Ulykker, der ere indtrufne ved højere Magt“ osv. Det ærede Medlem er enig i, at der bør være Grænser, og at man ikke skal have Ulykker med, der indtræde ved forbrydersk Hensigt. Han mente i det hele taget, at man kunde jo lave Forslaget om. Ja, det kan man ganske vist gøre, og det vil et Udvalg have at tage under Overvejelse; men det ærede Medlem maa ikke tro, at han kan afvise Indvendingerne ved flod at sige, at man har ment, at Forslaget var for human, at man er fremkommen med Indvendinger, der have været frem-